

Samuel Bohl Peder Hermansen

Disputatio Tertia Pro Ministerio Sensus In Scriptura Sacra Ex Accentibus

Recusa, Rostochii: Mederus, 1637

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn739700995>

Druck Freier Zugang

Vert.: J. Michaelis, Dirp. I.
K. Jüngius, Dirp. II.
P. Hermannides, Dirp. III.
J. Krennius, Dirp. IV.
M. Marci, Dirp. V.
P. Wiegand, Dirp. VI.

L. Bohl.

R. U. Theol. 1636.
1637.

Contenta:

- ① J. Bohl: Prooemium
- ② J. Michaelis: Disp. I.
- ③ K. Jünger: Disp. II.
- ④ P. Hermannides: Disp. III.
Pro ministerio 1637
- ⑤ D. Kimmert: Disp. IV.
Pro ministerio 1636
- ⑥ A. Maici: Disp. V.
Pro ministerio 1637
- ⑦ P. Wiegand: Disp. VI.
Pro ministerio 1637

DISPUTATIO TERTIA
PRO MINI-
STERIO SENSUS IN
SCRIPTURA SACRA
EX
ACCENTIBUS

Quam
D. O. M. A.

PRÆSIDE

M. SAMUELE BOHL,
Gryphenberg. Pomer.

*In Academia Rostochiensī examinandam
publice proponit*

PETRUS HERMANNIDES,
Hafnien. Dan. pietatis VVinstrupio-
Resenianæ alumnus.

*Habebitur in Auditorio majori ad diem 12. Novemb. 1636.
horis antemeridianis.*

ROSTOCHII,

Recusa litteris MICHAELIS MEDERL

Anno M. DC. XXXVII,

NUpere ego generaliter certitudinem accentuum proposui, tam ministerium sensus quam consequutionem nobis notam esse debere evici. Jam, cum ante me de Consequutione satis multa sint scripta; ego ea prætermissa tantum Deo duce, demonstrabo: *Cuinam sensui talis vel talis accentuatio inserviat*. Nemo mihi, quod sciam, glaciem fregit; ignoscent ergo docti tam in hac quam in reliquis Academicis, si forsan non tam accuratè in omnibus primùm rem tetero. Agam ut postea elaboratius totum hoc compendiosius divulgetur, protestatus me nihil studio novitatis: sed verè veteris inquirendæ ergo omnia proponere. Nam sanè non me adegit ad hunc immensum laborem curiositas; sed perpetua dubitatio in Scriptura Sacra. Credo enim quod Script. S. sit facilis & perspicua: at non video, quomodo; quando dicere teneor; *hic locus potest ita, poterit etiam aliter* (de constructione loquor) *explicari*. Tentatum ergo venio, numnè hoc odiosum dictærium possit proscribi, & ex Academicis relegari, ut cum gloria revocetur aureum illud & divinum elogium: *Hoc dictum ita, & non aliter constructur*. Agam ergo *Auctorem*, Patronos vel quasi hujus rei inventurum me esse arbitror in hac nostra Academia, quæ jam, reliquis Martis onere pressis, sola in Germania pro tempore florere videtur, & doctis ex fundamento me exercere valentibus abundat: Judices constituet tandem materiæ evidentia. Si hæc assequar, Deum laudabo: Sin minùs satis erit in magnis aliquid voluisse. At eventus docebit omnia.

2. Ut autem ita disputem, ut & ipse methodum justam non præteream, nec alij sine fructu hæc legere, jure dici queat; petam primo dari principia ex quibus disputem. In hac autem disputatione peto dari Athnach, ut ego dem Zakephkaton. Erit quando non Athnach sed Silluc postulaturus sum, ex cujus constitutione de absentia & præsentia Imperatoris Athnach necessitate

fitate differere possum. Tandem nec Athnach nec Sissuck quæram, sed sensum, & ex sensu taliter & taliter constituto demonstrabo, quinam versus debeat habere Athnach, qui non & cur &c.

3. Jam propono: quando Athnach ante se unicum Regem sin Ducibus vel Seruis superioribus requirat. Quamvis enim eadem in sensu absoluto videatur esse ratio ducum superiorum quæ est inferiorum; tamen placuit, ut paulatim & pedetentim, id quod quæro assequar, tantum eum sensum proponere, in quo ratione positus vocabulorum ante Athnach, post Zakephkaton requiratur Tipcha, vel ante Zakephkaton non Pascha; sed Munach & suo modo Ietibh. De ducibus superioribus & de eorum ut & fervorem aliorum necessario, inevitabili & perpetuo, nullasq; exceptiones admittente loco agam in subseq. Disputationibus. Unde liquet nec hujus Disputationis materiam esse duplex Zakephkaton, Rebhia & Zakephkaton ante Athnach & Pascha ante Zakephkaton: simplicissimè enim primum Athnach & Zakephkaton cum inferioribus ducibus & ministris propono, ut huic themati postmodum plura superaddens tandem in infallibilem & exoptatam certitudinem deveniam.

4. Reg. 1. Propositio quæ per duos & aliquando per tres, mediante præsertim Ietibh, ministros effertur (refertur enim in hoc casu etiam ipsum Zakephkaton ad ministros respectu superioris, aliàs rectius dicitur quæ per unum & aliquando per duos mediante Ietibh) habet Zakephkaton, quando ea repetita vel simpliciter vel concretè, vel cum determinatione utriusq; partis trahitur ad Athnach. e. g. Es. 33 v. 16. **יֵשֶׁן מְרוֹמִים יִשְׁכֵּן** est propositio, repetitur ea, cum dicitur: **מִצְרוֹת סֻלְעִים מִשְׁגָּבוֹ**. Ergo prima habet Zakephkaton, quia altera pars habet Athnach. Similis est forma v. 21. nam Dominus Judex noster, Dominus legislator noster. Sed de ea ob accentus superiores & ratione accuratiori, quare non inferiores maneant, dicam in alia. Cum priori Exemplo concordat Es. 34 v. 3. **וַחֲלִילָהֶם** 2. Sam. 1. v. 20. **תִּגְדָּלוּ** Jer. 8. 9. **הַבְּשׂוֹ** Jer. 3. v. 21. **קוֹל** Jer. 10. v. 15. **הַבֵּל** v. 19. **אֲוִי-לִי** Jer. 14. 2. **אֲכַלָּה** Jer. 22. 10. **אֲל-חֲכֹכּוֹ** Jer. 27. 18. **וְאִם** Jer. 30. 14. **כָּל** Jer. 36. 24. **וְהִדְרִישׁוּ** Jer. 50. 7. **כָּל** Jer. cap. 46. 6. **וְיָנוּס** 2. Reg. 18. 36. **אֲל-יָנוּס**

51, 32. והמעברות v. 41. Ezech. 1, 21. כלכתם Ezech. 7, v. 15.
 cap. 20, 4. החשפוט cap. 30, 3. כי & cap. 32. ונטשתיך v. 14.
 & exempla multa alia, quæ studio prætermitto, hæc confir-
 mabunt.

5. Iuvabit autem si huic regulæ generali inserantur spe-
 cialiores, quæ postmodum commodè cum materia hæc prodie-
 rit elaboratio unam rectè limitatam constituere poterunt. Re-
 fero ergo primum ad hanc regulam Futurum conversivum se-
 quente alio conversivo, cum suis subjectis & prædicatis. Præ-
 teritum conversivum sequente alio conversivo, & utrobique et-
 jam simplex Gen. 27, 40. ועל-חרבך Deut. 2, 27. אעברה Deut. 13,
 8. לא תאבה Deut. 16, 19. לא Gen. 31, 4. וישלח Gen. 38, 15. ויראה
 Exod. 2, 22. ותלך Exod. 7, 23. ויפז פרעה cap. 19, 7. ויבא Exod. 4, 15.
 ויראה Exod. 22, 24. וחרה Lev. 6, 11. ופשט Num. 27, 13. ויראה
 Deut. 6, 7. ושננת Deut. 17, 19. והיתה Ezech. 13, 20. לא תשב Jer.
 31, 5. וינמור Ios. 6, 19. וירע Iud. 9, 21. וינס Iud. 11, 38. ויאמר
 Iud. 15, 4. וילך cap. 16, 21. ויאחזהו Iud. 18, 15. וינסרו 1. Sam. 13, 15.
 ויקם 2. Sam. 11, 3. וישלח Ezech. 3, 24. ותבא Ezech. 16, 9. וארחצך v. 10.
 ואלבשך Deut. 29, 6. ולחם Ol. 7, 15. ואני Jer. 17, 23. ולא שמעו E-
 zech. 8, 3. וישלח cap. 38, 4. ושובבתיך Gen. 38, 19. וחקם &c.

6. Pergo, & ad hanc regulam reduco etiam eum sensum,
 qui consistit in variatione & reductione temporis, ut quando
 prius membrum habet vau conversivum, alterum ipsum præte-
 ritum & contra. Ex hoc principio sanè multa suo tempore in-
 positu vocum rectificabuntur, ita ut iis, qui quære re solent, cur
 Spir. Sanctus ut præteritum notaret, futurum converterit, &
 contra; Cur non retinuerit naturale tempus, satisfiet, cum ad ir-
 refutabilem certitudinem, & fugam vel minimæ speciei ambi-
 guitatis in Script. Sac. ratione constructionis, confugero. Hic
 brevibus quædam exempla thesæos. Deut. 30, 8. ואתה Jer. 3, v. 3.
 וימנעו Num. 15, 40. למען 2. Sam. 14, 31. ויקם 2. Sam. 13, v. 37.
 ויאבשלו 2. Reg. 14, 12. ויהא בנה.

7. Suo etiam modo ad hanc regulam referuntur nomi-
 na concrefcentia quæ possunt dirigi ad communem normam,
 juxta quam & futurum primum & alia verba, ob repetitionem
 huic

huic regulæ subjacent; sicut videmus in Futuro primo, cum subsequente vocativo, si idem vel futurum secundum ad esse, sequatur; ut & in nominibus distributis sparsim hæc regula tractabitur & hic & alibi. Jam sufficiat thesicos dare exempla. Deut. 31. v. 6. חזקו Gen. 32. 14. עזים Exod. 27. 10 ועמדו Lev. 21. v. 20. ארנבן Num. 1. v. 23. 25. 29. 31. 35. 39. 41. 43. פקדיה v. 40. לבני, quæ etiam non incommode ad regulam כאשר reduci possunt. Num. 14. 38. ויהושע Num. 34. v. 31. ויעש משה 1. Sam. 30. v. 10. ויררף Num. 32. v. 26. טפנו Num. 34. v. 23. לבני Deut. 28. v. 37. והיות Jud. 5. v. 3. שמעו Esa. 33. v. 15. צרקות Jerem. 3. v. 22. שוכו Hof. 4. v. 2. אלה Num. 31. 4. אלפ.

8. Reg. 2. Ante Exordium elogij vel dicti, cum dicendum vel dictum allegatur, sensui inservit Zakephkaton, ita ut prior pars dicti, si plures dentur, trahatur ad Athnach. Antequam ad confirmationem in exemplis descendam, sensum regulæ prius demonstrabo. 1. Samuel. 23. versu 21. ויאמר שאול ליהודה ברוכים אתם. Hic habemus elogium seu dictum ante-exordium seu allegatio est ויאמר שאול, quod necessarii requirit Zakephkaton. Dictum ipsum: ליהודה ברוכים אתם ut partem priorem אֶת Athnach signat. Jam ad inductionem quorundam Exemplorum omnia enim allegare nimis foret operosum, 1. Sam. 28. 16. תשאלנו ולמה ויאמר שמואל ומה cap. 30. v. 23. אמר יהוה ויאמר רור לא תעשו בן אחי Jerem. 15. v. 11. אמר יהוה כה אמר יהוה Jerem. 19. v. 1. אמר יהוה כה אמר Jerem. 26. 4. ואמרת אליהם 1. Reg. 13. 14. ואמרת אליו Cant. 2. 8. קול דברו רבנים. Of. 10. v. 4. ואמרת כה אמר Ezech. 38 v. 3. ויאמר משה Exod. 5. v. 5. ויאמר משה cap. 10. v. 25. ואמרת לבנך Deut. 6. 21. ויאמר משה Num. 14. v. 11. ויאמר יהוה Gen. 1. v. 6. in quo capite apparet esset repugnantia; sed infra solvetur.

9. Extenditur hæc regula etiam ad terminum athnachandum cum alias etiam terminus alleganti inferi soleat. Prius referimus ad regulam tertiam: hujus aliqua exempla proponimus, Nam ne hic quidem periodus alloprofallos ratione methodi locum sortiri potest & debet. Deut. 33. vers. 8. חסידך

וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 ubi terminus est ubi terminus est ubi terminus est ubi terminus est ubi terminus est
 thes. vide Gen. 29, 26. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 cap. 39, v. 17. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 v. 18. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 Deut. 33, 13. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 v. 22. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 v. 23. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 &c. Jud. 7, v. 17. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 cap. 8, v. 2. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 Jer. 26, 4. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 Jer. 11, 3. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 cap. 15, 11. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 Ezech. 12, 10. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 cap. 37, 9. וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר וְאִם תִּשְׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ לֵאמֹר
 quæ cō- tra venire videntur repōui & resolvī in fine hujus disputatio-
 nis, ne regulas exceptionibus turbarem, præferim cū novē-
 rim etiam regulas generales ita posse formari, ut omnes exce-
 ptiones in se contineant. Perspicuitatis autem gratia, præfer-
 tim ubi nondū nota est materia lectori, hanc methodum elegi.

12. Et sciendum est etiam tunc quando Nomen latet, posse pro ratione sensus particulam separabilem priori inciso includi 1. Reg. 2. v. 43. **וּמְרוֹעַל אֲשֶׁמֶת** ubi duæ etiam particulae verbum concretum afficiunt. Hinc consecratum etiam aliud; Nomen extra latens, modo rationem particulæ sortiatur, priori inciso posse inferi 1. Reg. 6, v. 23. **וַיַּעַשׂ בְּרִבְרִיר** quid **בְּרִבְרִיר**? nomen quidem & tale quod ad **שֵׁם** Ebraeum reducere possum. Sic 1. Reg. 7. v. 37. **כֹּזֶת עֲשֵׂה** &c. quid **כֹּזֶת**? **כֶּכֶּה** est. Quomodo Dativus & Accusativus extra latens Nomen possit occupare locum primi incisi, infra proponam. De participio autem non opus erit ut agam: notum est, quando Verbi naturam induat Gen. 19. v. 13. &c. **כִּי מִשְׁחָתִים אֵנָּה נֹרָאָה הַמָּקוֹם הַזֶּה**.

13. Taliter constitui debebat prior pars incisi magni. Altera pars continet, ut diximus, Accusativum, eumque legitimum & nobilem, cuius privilegiis gaudere faciunt alios, vulgo dictos casus obliquos, particulæ, quibus mediantibus relatio subiecti ad prædicatum notatur. Et extra has etiam Verba in sensu Accusativum representantia huic canoni subjacent; ex quo principio etiam tempus Infinitum, quod alias determinabat Verbum finitum, vel ad minimum determinare debebat incisum prius desertum, se ad incisum alterum confert, ut ibidem in terra nominum vivens, ipsum etiam Nomen dici mereatur. Et, ut compendium descriptionis faciam, ad hunc Accusativum reduco etiam terminum communem.

Hujus Theseos membrum seorsim unico exemplo demonstro, inde confusè omnia superaddam, 1. Reg. 11. 30. **וַיִּתְּפֶשׂ בְּשֵׁלֶמָה** ubi **בְּשֵׁלֶמָה** particula medians est, quæ mediante respectus subiecti ad prædicatum involvitur, Deut. 6, 12. **הַשֹּׁמֵר לֹךְ מִן הַשֹּׁכֵחַ** id est, non obliviscentiam Iehovæ. Gen. 27. v. 11. **וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רַבְקָה אִמּוֹ** ubi terminus est **רַבְקָה אִמּוֹ**, Lev. 10, 10. **וְהַכֹּרֵל בֵּין הַקֹּדֶשׁ** i. e. illud quod est sanctum & id quod est prophanium. Exod. 18, 9. **וַיִּוְהַר מִזֶּרֶם** i. e. cum gaudio audiebat illa &c. Exod. 19, 4. **וַתֵּרְאוּ אֹתָם** vos vidistis, **אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם** facta mea Ægyptiaca, uti videt lector etiam verbum in sensu nominalscere. 1. Sam. 23, v. 27. **וּמִלֵּאֲפָכָה**
אל שאול

ויבא אל שאל ubi אל est terminus; ut & nunci cōve-
 niebat seu adibat Regem Saulum his verbis, 2.Sam. 6, v.18. ויכל
 ויבא, & cessavit David מכה על ויבא offerre, sensus est: Et finie-
 bat David oblationem Gen. 47, 5. ויאמר פרעה & 34, 4. ויאמר
 ויצופר עורו Gen. 34, v. 3. ויבא ויבא Exod. 1, v. ult. ויצופר עורו
 ויבא ויבא Exod. 8, 25. ויבא ויבא 1.Sam. 14, 46. ויבא
 ויבא Lev. 1, 4. ויבא ויבא Ezech. 23, 20. ויבא ויבא 2.Reg. 5, v. 6.
 ויבא ויבא Jud. 1, v. 11. ויבא ויבא Jud. 1, v. 26. ויבא ויבא
 1.Sam. 16, v. 22. ויבא ויבא 1.Reg. 21, 26. ויבא ויבא 2.Reg.
 7, v. 5. ויבא ויבא Jos. 22, v. 1. ויבא ויבא Jer. 7, v. 4. ויבא ויבא
 2.Sam. 21, 7. ויבא ויבא Jer. 7, v. 17. ויבא ויבא ubi ante
 מו est Zakephkaton. Ad hunc terminum & alterum incisum,
 quod facere dicitur Accusativus, refero etiam sensum eum, qui
 post supra descriptum prius incisum exordium sumit à כי quod
 c. g. in Gen. legimus: cap. 6, v. 6. ויבא ויבא. Hic כי reducit בארץ האדם
 ad legitimum Accusativum. Unde sahe mit Verdruß den Menschen an wel-
 chen er auff Erden gemacher hatte Gen. 6, v. 5. ויבא ויבא Gen. 14,
 14. ויבא ויבא Gen. 28, v. 6. ויבא ויבא Gen. 30, 9. ויבא ויבא
 cap. 38, v. 9. ויבא ויבא cap. 39, v. 3. ויבא ויבא cap. 42, v. 1. ויבא ויבא
 1.Sam. 23, 7. ויבא ויבא 1.Sam. 23, v. 15. ויבא ויבא Jud. 6: 22. ויבא ויבא
 ויבא ויבא: quod tamen etiam referri potest ad verbum
 concenterum cujus prædicata secundum incisum faciunt si ad hanc
 regulam reducam. Und man verriech dem Saul den David / wel-
 cher in Keila kommen war / 1.Sam. 31, v. 5. ויבא ויבא Jer. 22, v. 15. ויבא ויבא
 ויבא ויבא Jer. 10, v. 23. ויבא ויבא Et in libris chaldaicis ויבא
 lens idem quod ויבא, sicut & aliàs in Ebraicis ויבא rectè acce-
 ptū Dan. 5, 14. ויבא ויבא, & audi vi in te spiritum Deorum.
 Reliqua loca copiosè occurrentia taceo.

13. Imò extenditur illud כי etiam ad ipsam ratiocinationem
 Mich. 2, vers. 10. ויבא ויבא ratio ויבא ויבא Num. 14, 42. ויבא ויבא
 Es. 12, v. 5. ויבא ויבא Es. 28, v. 28. ויבא ויבא Nahum. 1, v. 7. ויבא ויבא
 ubi Lamed in voce seq. ויבא vicem כי supplet, unde tunc rectè Lamed il-
 lud

iud ex loco per Latinorum *in puncto vel ratione, juxta &c.* vel reduco.

14. Refero porro ad hunc legitimum Accusativum Infinitum subjectum cum suis prædicatis vel ei analogum, item sensum eum includo primo inciso, juxta principia præsupposita in duobus accentibus primario consistentia, quem statim excipit, **כֹּאֲשֶׁר** vel ei homogeneum in quo casu & Infinitum & particula reducenda sunt ad nominascentiam. In summa finis rei, quæ in primo inciso ponitur, ponitur in secundo Genes. 18, v. 21. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ הַכֹּהֵן הַכַּזֵּב וְאִרְמְיָהוּ בֶן-חֲנָנִי** &c. ubi ה notat finem & consequenter analogicè ad hanc regulam reducitur præsertim cum resolutio in nomen hic sit facilis Genes. 11, 5. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Gen. 31, 19. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Gen. 31, 28. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** sequitur Infinitum Accusativascens **לְנֶשֶׁק** Es. 1, v. 12. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Gen. 31, v. 29. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** quod exemplum quamvis non quadret in priori inciso, quadrat tamen in posteriori ratione infiniti quod quasi Lev. 3, 4. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Gen. 43, 16. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Num. 3, 42. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Num. 20, 27. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Num. 23, v. 3. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** Num. 27, 22. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ**. Datur etiam aliud quoddam **כֹּאֲשֶׁר** quod nominativum sapit, ut Es. 26, v. 18. **וַיֵּרֶד יִרְמְיָהוּ** &c. Ubi nominativus cum Nominativo confertur, de quo negotio in regula comparationis agam.

15. Huc usque per occasionem regulæ tertiæ generalis egi de nomine & verbo regente Accusativum sequentem. Propono ergo etiam dativum primi incisi respicientem Accusativum secundi, & contra Accusativum primi respicientem dativum secundi, imo Accusativum primi si ad latinitatis normam redigas constructionem, respicientes Accusativum secundi incisi, imò non rarò simpliciter invertitur, ut Accusativus præcedat in sua concrefcentia, & verbum cum suis adjunctis occupet incisum Athnach Jer. 6, 30. **קְרָאוּ לָהֶם כֶּסֶף נְמָס** accusat: **קְרָאוּ לָהֶם** vocantur. Et ex his principiis, quod ex regula de verbo concreto patefceret magis, etiam prius incisum ab accusativo & verbo ita ut nominativus concrefscens trahatur ad Athnach, Exemplum vid.

vid. in ultimo cap. scripture sacre V. T. videlicet 36.2. Chron. v. 6.
נבכרנאצר מלך כבכר עליו עליה. Imo loco accusativi, po-
 nit solet etiam ablativus per particulas legitimas accusativas censens,
 & cum alius accusativus superveniat inducit significationem
 Die zu aut. derer so viel aut. etliche Gen. 47. 2. **ומקצרו אחיו** i. e.
 seiner Brüder, Lev. 18, 29. **כי כל אשר** &c. ubi sequens **מכר**
 accusativus est. Supervacaneum fere duco, etiam hic narra-
 re, quomodo Accusativus & Nominativus regantur ab incisio
 secundo, ita ut verbum cum suo determinate primum occupet.
 Nam ex præcedentibus hæc colligi posse videtur Lev. 22. v. 15.
וולא יחר לו ratio positus est manifesta Exod. 25. v. 26 **ועשית**
ארו Exod. 37. 13. **ויצקלו** Lev. 6. v. 16. **והנתכר** cap. 25. 37. **ארו**
 Jer. 18. **למי - תאמר** Num. 13. v. 25. **למקום** El. 8. 12. **אמר**
 Num. 19. 3. **וזהרתה את האדם** Exod. 18. v. 20. **רגע אדבר**
 Jer. 27. v. 4. **וצוית אתם** Ezech. 31. 11. **ובאתנהו** ubi
 æquipollet dativo Jos. 24. 4. **ואתן** Jer. 27 v. 10. **כשקר** Ecce-
 list. 1, 8. **כל - חרברים** Hag. 1, v. 10. **על - כן עליכם**.

16. Reg: 4. Subjectum habet Zakephkaton quando a-
 ctio ejus vel passio immediatè trahitur ad Athnach, & econtra
 prædicatum in verbis & nominibus latens subjacet regimini
 Zakephkaton, cum subjectum immediate definit in Athnach.
 Frequentissimè adhibetur in scriptura adscripta regula, & veri-
 ficatur etiam in vocativo rectè constituto, sive ut prius, sive ut
 posterius incisum constituat, ubi non accuratè observabo vim
 terminorum logicorum, agam enim ut nihilominus rectè in-
 telligar. Sic cantic. 5. 9. **מה רורך מרורה יפורה בנשים**
 Ubi O Venustissima sceminarum habet prædicatum **רורך**
 cum tantum sit apostrophe, sed talis tamen cujus pars aliqua
 prædicatur de vocata, ad quod non respicio Cantic. 5. 17. **אנרו**
 Jonæ 4, v. 3. **כען מלכנו** Jerem. 34, 4. **אך שמע** Dan. 6. 8. **אלהינו**
 Ezech. 22. 2. **יהוה אל חינו** Ezech. 26. 13. **ועתה יהוה**
 Deut. 28. **ואם אמת היה** Deut. 22. 20. **ואתנה צאני**
 Cap. 28. 66. **והיו חייך תלאים לך מנגד** Quod exem-
 plum cum non quadrare videatur studio adscripti: subjectum est
חייך non pertinet hic ad prædicatum sed ad subjectum, id-
 eo, in primo incisio rectè collocatur. Vita tua erit, quid autem?

bac. 2. v. 4. והנה עפלה Num. 18, 21. ולבני לוי, quod duplicet gaudet privilegio Jud. 17, 5. והאש Num. 35, v. 19. הוא Num. 35, v. 19. ubi **והוא** emphaticè repetitum subjecti prædicata suscipit, & ita non tam ad hanc, quam priores regulas pertinet.

18. Non incommodè etiam allego sub hac regula quarta quæ subjectum à prædicato per diversa incisæ separat, subjectum vel prædicatum aliquando latius describi, ita ut descriptio novum & nobis jam propositum incisum quærat. Non volo autem istud, quod Gen. 13, v. 13. ואנשי סרם רעים והטאים in quo non describitur subjectum propriè sed prædicatione afficitur, cum aliud genus prædicati aliàs hic non occurrat. Sed simile & analogum quid Gen. 41, 28. הוא הרבר אשר רכרתי. Confer. Lev. 14, v. 32. זאת תורת. quod etiam refertur merito ad duplicatum Genitivum. 1, Sam. 17, v. 41. וירך הרפלשתי חלך, quod exemplum est quidem alienum ratione ministri at non Regis. Gen. 50, 26. וימת יוסף quod ex duplici principio tali accentuatione gaudet Levit. 21. versu 1. ומנרשי הער Num. 14, versu 36. ומהמי מריבה Num. 20, 13. זאת חקרא Num. 19, 2. האנשים Num. 34, v. 17. אל השמות Num. 13, 29. כי עי. cap. 27, 16. ופקר. אפס כי המצור Deut. 30, v. 11. ועברתם שם Deut. 4, 28. יהיה חזה ציון. quod quamvis ad accusativum propriè pertineat, tamen cum prædicatū describatur huc referre volui, Deut. 4, 7. וזה הרבר. ונגש העם Es. 37, 22. כי מי גוי גורר Es. 3, 5. וזה רור Sam. 29, 5. זה רור Jer. 17, 7. הלא זה רור Reg. 18, v. 35. וישבתם בארץ Ezech. 36, 28. זה העם Jerem. 52, 28. מי בכר Chron. 34, 14. וכווציאם. At hoc dupliciter ad regulam 4. generalem pertinet.

19. Reg. 5. Duratio & tempus, circumstantia & locus propositionibus & partibus ejus inservientia quoad geminum incisum, cum inferioribus ducibus & ministris absolvendum huic disputationi subjacent. Demonstrabo hæc primum, deinde confirmabo ad Gen. 8, 10. ויחל עור & præstolabatur (Noah verbo includitur) adhuc שבעת ימים אחרים *septem dies alios.*

B 3

Hic

ואל- מל- Ezech. 44. 25. לא דכאו Jer. 44. 10. לכן ותלם
 ותלכנו Ruth. 1. v. 19. המנים Joel: 3: 19. שוברו Hos. 14. v. 2.
 אזיעקו Mich. 3. v. 4. והרעב Gen. 41. v. 56.

20. Ad hanc regulam generalem refero etiam & verò,
 quandoquidem, quod tunc in hoc genere magnam cognationem
 & cum tempore & cum circumstantia habere deprehenditur
 Es. 37. v. 19. ויען התרנך אלי ושננך עלה כאזנו Qui versus
 repetitur 2. Reg. 19. v. 28. iisdem verbis quæ jam adscriptæ. Et
 ita demonstratum eo primum rei veritatem, deinde aliquot loca
 parallela adjiciam. Propter tumultuosè insurgere tuum contra me,
 & verò superbia tua & fastuosa quies ad aures meas pervenit. Quare &c.
 In quo posita Vau significat, quare, post אלי autem & verò,
 Germanis Und eben/ aut und es andem ist / daß der Mißbrauch
 deines glücklichen Fortganges / auß welcher du wieder mich prelest/ zu mei-
 nen Ehrentömen; So wil &c. ut clarius demonstrè adducò Jer. 2. in
 ratione Regis, nam Dux variat, non quidem ratione sensus sed
 syllabarum & dictionum, nam ut in sequentibus disputationi-
 bus demonstrabo, omnitus regulis his inservit etiam passiva dux
 superior. Sit autem Jer. 2. v. 11. הוהםיר נוי אלהים והמה
 הוהםיר נוי אלהים Sie aber/ vel ut Luth. Wiewol sie doch nicht Götter
 sind Jer. 47. 7. אך השקטי. At quomodo quiescas, quando-
 quidem Dominus destinaverit gladium contra Aschelon &c.

21. Huc pertinet comparatio quando duo extrema com-
 ponuntur, ut unum alterum vincat & superet. 1. Reg. 14. v. 9.
 ותיע לעשות מכל אשר היו לפניך. Hic duo extrema sunt Ja-
 robbham, & alii reges componuntur seu conferuntur, ut Ja-
 robbham vincat malitia reliquos Amos. 3. 2. רק אתכם ירעתו
 tantum vos dilexi משפחות הארמה מכל magis quam o-
 mnes familias terræ, Ubi termini extremi sunt filii Israel & fa-
 milia terræ &c.

22. Addo porro duo extrema quæ conferuntur, ut se adæ-
 quant vel quasi Jer. 11. v. 13. יהורו אלהיו יהורו
 Hic duo extrema sunt civitates & Dii ut adæquantur numero
 Jer. 4. 17. כשמרי שרי Ezech. 22. v. 27. שרי שרי Ezech. 23. v. 44.

יבא

Joel. 2. אל חכך. Hos. 8. ויהי אפרים. Hos. 7. ויבא אליו.
v. 7. כנכירום.

23. Restant adhuc quædam regulæ, verum eas differo ad disputationem subsequentem, ut modo hæ quinque prius rectè examinari queant, & ea ratione commodius & facilius id quod quærimus assequamur, certitudinem dico constructionis, quæ tempore Lutheri latebat in profundo puteo, quem foderunt nobis Romani Pontifices & superbi & sibiipsis placentes Doctores, dum sua somnia, ut pessimi ardeliones & generales proditores Ecclesiæ meticulosi obrudentes, omnes à scrutinio scripturæ sacræ arcebant.

24. Omnes autem regulas supra traditas, ita affectas esse oportet ut ante Athnach venire possit Tiphcha. Hinc sedulò cavetur positus Munach Tiphcha, Merca simplicis, Thebir, Darga: nam ea ratione Zakephkaton locum habere nequit. Et videntur sanè multa omnino exempla occurrere in Scriptura Sacra, quæ expresse cadant contra regulas nostras quinque, verum videntur tantum. Ne ergò examinatio thesaurorum harum in conquisitione nimis laborare necessum habeat, aliquot loca ad seu contra regulas produco.

25. Primo loco contra tertiam regulam quædam mihi incidunt Gen: 31. 2. וירא יעקב. Non recurram jam ad Tipcha non ad brevitatem פני monosyllabi, quod Tiphcha habere non posse videtur non ad imperfectionem accusativi spurii, est enim genitivatus non dupliciter sed simpliciter, ne dicat lector hoc me fingere pro effugio. Sed adducam Gen. 48. v. 8. וירא את בני ישראל ubi idem versus in sensu Grammatico eadem accentuatione repetitur. Hicne causa subsit ejusdem accentuationis? Maximè; nam in disputat: 2. demonstravi eundem versum vel numero, vel eundem quoad sensum Grammaticum repetitum, eadem gaudere accentuatione. Unde non vereor dicere, Jacobum habuisset Zakephkaton fuisse vitium enorme, nam eruditus collegisset hinc ex textu amissam fuisse vocem. Sed quid dicetur ad Gen. 8. v. 20. ויבן נח מזבח. ליהוה, ibi non monosyllabum sed syllabum occurrit, cōsequenter potest

potest capere Tiphcha. At nondum cessasse dicerem rationem accusativi spurii, qui est Genitivus simpliciter, vel si omnino displiceat Genitivus dabo dativum esse & respectivus evadet terminus ut Gen. 38, v. 7, ut brevissimè me explicem Gen. 31, 26. scriptum est, **וַיִּגְבַּהּ יַעֲקֹב אֶת־לֵבָבוֹ לְבָנָיו** est accusativus genitivus dupliciter **לְבָנָיו** autem simpliciter Gen. 12, v. 17. **פָּרַעַה**. Hic **פָּרַעַה** est accusativus respectivus & spurius, unde regula nostra non subjici debet. Quæ tantum propono, ut eruditiores in rationibus dandis eruditioribus me informant, ut ita collatis judiciis res tandem firmetur. Rationes enim latent non tantum ratione Accusativi sed & multarum aliarum rerum, quæ evidentiam secum portant Gen. 29, 1. **וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו** Jacob elevabat pedes suos Cur hic Jacob non habet Zakephkaton? Respondi: quia non habere potest simul etiam Tiphcha, est ergo spurius Accusativus. Sed quid disputo, omnium locorum contrariorum ego Deo volente publicè dabo rationem, etiam legitimando nominativo, jam addo pauca exempla hic non quadrantia Gen. 38, 2. **וַיִּרְא שָׁם** Gen. 28, 16. **יַעֲקֹב** Gen. 41, 45. **וַיִּקְרָא** Exod. 2, v. ult. **וַיִּרְא**, Non ovum ovo tam simile, quam primum allegato **וַיִּרְא** juxta sensum Grammaticum hic ipse. Exod. 18, v. 27. **וַיִּשְׁלַח**; ubi urgeri poterit ratio cur & non habeat Tiphcha cum aliàs ut in Deuteron: habeat Rebhia Regem. Rationem enim à monosyllabis desumptam tantum esse ad implendum aures ignarum (quod quod ipse probè novi) sæpè monosyllaba post Zakephkaton habeant Tiphcha. Ut autem hæc sese habeant in collatione amica talia & similia rectè explicabuntur. Et imprimis cavere debet in consideratione hujus regulæ, ne plures causæ effectum debilem corrumpant; alia exempla vide Exod. 7, 3. **וַאֲנִי** Num. 21, 51. **וַיִּקָּח** Deut. 1, 34. **וַיִּהְיֶה** 1. Reg. 11, v. 6. **וַיַּעַשׂ**, ubi notandum est, si modo ad Jhovah additum fuisset Elohaw salva fuisset omnia sicut alias in aliquot locis Scripturæ, cum Elohaw additum est. De Regibus dicitur, quod bonum fecerint in oculis Jhova Dei sui, ea enim ratione Genitivatur accusativus vel quasi.

C

26. In

26. In secunda regula post dicere, etiam videntur multa in contrarium adduci posse, verum ea fieri solent ob duplicatum Zakephkaton ob periodum alloprossallon, & ob intervenientem novam rationem distinctionis, vel ob defectum Tiphcha ante Athnach ponendi. Ut autem non longius secedam ex primo cap: Genes: duos versus conféro, tertium dico & sextum. Iste initium habet **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים**, hic **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים** ibi **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים** habet Tiphcha, hic Zakephkaton. Quæritur causa? Respond. Quia **וַיֹּאמֶר** non potest habere Tiphcha. Rationem quare non possit habere, dare teneor, at fiet id in collatione argumentorum, ut aliis hoc ipso ansam præbeam cogitandi de causa; mecumque conferendi & scrutantem certiorum reddere. Zach. 2. v. 8. Nova intercedit distinctio, quam tamen non nudè in propositione directâ occurrere posse quatenus talis est testatur locus Hagg. 2. v. 14. **וַיֹּאמֶר** Zeph. 3. v. 6, Exod. 10. v. 28. **וַיֹּאמֶר** 2. Sam. 1. v. 12. **וַיֹּאמֶר יְהוָה** 1. Reg. 13, 29. **וַיֹּאמֶר** 2. Reg. 8. v. 11. **וַיֹּאמֶר** 2. Reg. 12, v. 20. **וַיֹּאמֶר**. Et quid immoror hisce allegandis, non quadrant enim ad regulam, rationem diversitatis vel monoculus modo non sit luscus deprehendat.

27. In Regula de Vau conversivo etiam videtur occurrere difficultas, at nō est alicujus momenti, nam Futurum conversivum si non habet prædicata, simpliciter positum, nihil hic facit, nec regulæ nostræ subjicitur Zach. 2. v. 1. **וַיֹּאמֶר** & **וַיֹּאמֶר**, quod duplici laborat imperfectione, ob quam sub nostras regulas venire nequit, nec valet, v. 5. Sic etiam in præterito repetito. Deut. 25. v. 8. alia inepta ad hanc regulam vide Jud. 8, 14. **וַיֹּאמֶר** Jud. 11, v. 30. **וַיֹּאמֶר**. Brevibus ita sunt affecta exempla quæ videntur contraria, ut non possint duci suo generali inservire, sunt officiales habentes vestes coccineas at non gladium. Non digni sunt ergo honore Regis Zakephkaton, qui sensus sibi appropriati tenacissimus solet esse observator & vindex, sicut etiam alii accensus, tam Imperatores, quam Reges & duces, imo ipsi ministri, sine perpetua ratione, locum non mutare nec amittere debent.

28. Contra regulam & de subjecto à prædicato diviso,
scu

tenetiam vocativo venire videtur, Zach. 2. v. 10. **לָנִי**, at nihil est, confirmat eam versus alius in Esra, nec obstat 1. Chron. 1. v. 7. **זֶפְחָה** Joel 1. v. 9. **זֶפְחָה** Ezech. 31. v. 13. **זֶפְחָה** nam aliud est Amos. 9. 10. **זֶפְחָה** Jon 4. v. 1. **זֶפְחָה** Sam. 3. v. 1. **זֶפְחָה** El. 52. v. 4. **זֶפְחָה** &c. Mich. 4. vers. 11. **זֶפְחָה**.

29. Regulam de propositionibus irritam facere videtur Mal. 1. v. 6. **בֵּן יִכְבֵּד** Kohel. 1. v. 5. **וְזָרָח**, quæ non comparari possunt, etiam si videatur, cum Ruth. 1. v. 14. **וְתִשְׁנֶה** Inprimis dubium movere poterat collatio El. 40. v. 7. **יִבְשׁ חֲצִיר** cum Joel. 1. v. 10. **שָׂרָר שָׂרָר** El. 38. v. 18. **כִּי לֹא** Hag. 2. versu 9. **לִי חֲכָמָה**.

30. Contra regulam de nomine & Verbo concreto, cuius prædicatum occupet incisum secundum venire videtur v. 17. Sophon. 3. **יְהוָה אֱלֹהֶיךָ** tantum abest ut hoc regulæ officiat, ut potius fulciat sensum, & ego, quod supra non feci non verear addere, prædicatum post Achnach si duplex habeat subiectum concretum, id dividere in duo incisa Esra 2. v. 58. **כָּל הַנְּתִינִים**. Huic obstat v. 59. quia triplicata subiecta inducunt diversam rationem.

31. Regulam de subiecto vel prædicato determinando infringere videtur, Nehem. 1. vers. 1. **דְּבָרֵי** Esther 2. versu 2. **וְיִמְרֵהוּ**.

32. Regulæ de tempore adversari videtur Obad. 1. v. 8. **לִּי הָלָא** si **צָבָאוֹת** in fine additum fuisset res esset salva. De loco v. 17. **וּבְהָרָה**. De comparatione Habac. 1. v. 14. **וְתַעֲשֶׂה** Cant. 6. v. 9. **מִי זֹאת** Cant. 7. v. 4. **צִוְּאָרֶךְ** Circumstantiar. 1. Sam. 23. v. 18. **אֵיךְ** locus qui collatus cum 2. Samuel. 1. versu 25. **וְיִכְרֹת** creare videtur difficultatem. Sed quicquid sit, regulam non infringit. Confer Jer. 18. v. 17. **כִּרְוֹחַ** 1. Reg. 3. vers. 10. **וְיִשָּׁב** Hof. 2. v. 10. **וְעֵתָה** Tempor. 1. Chron. 27. v. 1. **וְיִרְחִי**.

33. Hic subisto & repeto in tota hac disputatione petendum

dum & dandum esse Athnach, unde eos versus qui non habent
 Athnach; quorum magna est copia, adeo ut in. 3. cap. Lament;
 Jer: inter 60. versus unus tantum sit, qui habeat Athnach.
 Et in toto cap. 5. à זכר usque ad סוף, quorum illud initium,
 hoc finem capit is facit ne unicum quidem Athnach reperiatur
 quare his meis regulis non subjacent. Et multa alia, præter ea
 quæ allegavi, exempla videntur contrariari. Verum ut sint af-
 fecta, ego teneor in discursu publico contrariorum dare ratio-
 nes, quas etiam si necessitas efflagitaverit, speciali disputatione
 vel ipsa quarta pro memoria à me daturum proponere possum,
 ut constantia ipsorum ex scriptura Sacra proberur. Ordinarie
 autem proxima disputatione agendum erit de regulis aliquot,
 quas angustia chartæ hic exclusit, & de ducibus supe-
 rioribus, ita ut ferè eadem materia tra-
 ctari videatur,

potest capere Tiphcha. At nondum cessasse dicerem
 accusativi (spuri, qui est Genitivus simpliciter, vel
 displiceat Genitivus dabo dativum esse & respectiv
 terminus ut Gen. 38, v. 7. ut brevissimis me explicem
 scriptum est, **וַיִּנָּבַע יַעֲקֹב אֶת־לֵב לְבִן־הָאֲרָמִי** est a
 genitivus dupliciter **לְבִן** autem simpliciter Ge
וַיִּנָּבַע יַעֲקֹב אֶת־פְּרָעָה נָגַע' גְּדֹלִים וְאֵת בֵּיתוֹ. H
 est accusativus respectivus & spurius, unde regulæ n
 subjici debet. Quæ tantum propono, ut eruditores
 nibus dandis eruditioribus me informet, ut ita col
 ciis res tandem firmetur. Rationes enim latent non
 ratione Accusativi sed & multarum aliarum rerum, qu
 tiam secum portant Gen. 29, v. 1. **וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו** Jacob
 pedes suos Cur hic Jacob non habet Zakephkaton?
 quia non habere potest simul etiam Tiphcha, est ergo
 Accusativus. Sed quid disputo, omnium locorum c
 rum ego Deo volente publicè dabo rationem, etiam le
 do nominativo, jam addo pauca exempla hic non qu
 Gen. 38, 2. **וַיִּרְא שָׂם** Gen. 28, 16. **וַיִּקַּץ יַעֲקֹב** Gen. 41, 45.
פְּרָעָה Exod. 2, v. ult. **וַיִּרְגַּז** Non ovum ovo tam simi
 primum allegato **וַיִּרְגַּז** juxta sensum Grammaticum
 Exod. 18, v. 27. **וַיִּשְׁלַח**; ubi urgeri poterit ratio cur & ne
 Tiphcha cum aliàs ut in Deuteron; habeat Rebhia Re
 tionem enim à monosyllabis desumptam tantum est
 plendum aures ignari cum (quodquod ipse probè no
 monosyllaba post Zakephkaton habeant Tiphcha. Ut au
 sese habeant in collatione amica talia & similia rectè
 buntur. Et in primis cavere debet in consideratione
 gulæ, ne plures causæ effectum debilem corrumpant; al
 pla vide Exod. 7, 3. **וַאֲנִי** Num. 21, 51. **וַיִּקַּח** Deut. 1, 34. **וַיִּרְא**
 1. Reg. 11, v. 6. **וַיַּעַשׂ**, ubi notandum est, si modo ad Jhovah
 fuisset Elohaw salva fuisse omnia sicut alias in aliquot lo
 pruræ, cum Elohaw additum est. De Regibus dicitur, qu
 num fecerint in oculis Jhova Dei sui, ea enim ratione
 vatur accusativus vel quasi.

C

